

Friluftsliv

Godaften, og tak fordi jeg måtte komme og fortælle om den ædle disciplin Tarmudtømning i fri natur.

Det er en disciplin der bedst kendes fra menneskets bedste ven, også kendt som hunden.

Der er desværre mange som ikke er synderligt begejstret for disse fækale efterladenskaber, vores firbenede venner efterlader, og som ikke kan se det skønne i detaljen, på en veludført tarmudtømning. Der er utallige eksempler på nedrige ytringer, hvor der personer der ikke samler denne naturens egen velduftende hilsen op, bliver nedgjort og påberåbt alskens forbandelser. Dette er naturligvis en stor fejl, der er intet ondt ment ved at lade kunstværket ligger til offentligt skue, det er tværtimod en gestus til andre, som nu har mulighed for at betragte og bedømme præstationen.

Når folk træder på opstillingen, så vidner det om ringeagt og klodsethed. Hvis man ellers ser hvor man går, og ikke render rundt med næsen i sky, så kan man slet ikke undgå at bemærke hvor mange smukke og skulpturelle installationer der findes overalt omkring os.

For hunden selv, handler det om anseelse, og den daglige stræben for at kunne imponere andre og opnå prestige, ikke blot blandt andre hunde, men også blandt andre dyr og mennesker som forstår at værdsætte denne svære kunstart.

Meget bunder naturligvis i uvidenhed og misforståelser, præcist som man ser ved f.eks. vine, hvor en dygtig connoisseur ofte bliver nedgjort og betragtet som en opstyltet snob.

Man skelner sædvanligvis mellem 4 forskellige underlag:

Græs, grus, parcours og beboelse.

Græs og grus anses som de klassiske underlag og har stadig meget store fanskarer. Der hersker stor uenighed om hvilket underlag der det fineste, og meningene kan indimellem bliver voldsomme, når følelserne kommer i kog. Selvom man har et favoritunderlag, bør dog ikke snyde sig selv for at beundrer udfoldelserne på de andre underlag også.

Parcours er en overset disciplin, og alligevel er netop det underlag populært blandt specielt yngre hunde. De benytter gerne gågader, parkeringspladser, stisystemer, legepladser, ja stort set hvilket som helst tilgængeligt sted, til tarmudtømningen. Der er virkelig gode oplevelser for den frimodige tilskuer.

Boligen anses for den mindst prestigefyldte, hvilket blandt andet hænger sammen med det begrænsede tilskuertal, da disse installationer sjældent er offentlige. Det er heller ikke velanset at lade kunstværkerne ligge alt for længe fremme. Gør man det, kan den i forvejen indskrænkede tilskuerskare dale yderligere, da dunsten på længere sigt, kan virke afskrækkende.

Der vurderes efter følgende kriterier:

Konsistens; den må hverken være for løs eller fast, men have en sammensætning der giver et naturlig glid

Farve; den klassiske mørkebrune nutellafarve har flest tilhængere, men nye spændende nuancer vinder frem

Tykkelse; jo tykkere og mere ensartet resultatet er, desto højere point tildeles. Tykkelserne opdeles i kategorier alt efter udøverens fysiske kendetegn, således at en fransk bulldog ikke skal konkurrere med en velvoksen dobermann.

Længde; de virkelig øvede formår at undgå at dele udtømningen op i flere mindre dele, og kan hele udtømningen foretages i ét stykke, gives der bonuspoint

Klassiske opstillinger som ”Kransekagen” eller ”Bålpladsen” er altid populære, men også her eksperimenteres der med nye spændende opstillinger. ”Kransekagen” er nok den meste kendte, hvor udtømningen foretages i ét langt stykke, der lægges stadig mindre cirkler, begyndende med den største nederst, hvorefter der bygges opad i mindre radius på cirklen, og afslutningsvis slutter med en lille spids top. ”Bålpladsen” bygges op af fire mindre stykker, der tilsammen danner en kvadrat – det illudere træstammer der afgrænser bålpladsen, og sidst men ikke mindst, en velplaceret afslutning i centrum af kvadraten, som selvfølgelig er selve bålet. En yderst vanskelig konstellation som mestres af få.

Har man ikke en hund, kan man sagtens være med alligevel. Tidligere var det primært underbetalte østeuropæiske håndværkere, indlogeret under kummerlige forhold, som dyrkede sporten, men i den senere tid har andre grupper kastet sig over udfoldelserne, ikke mindst motionsløbere, der gladelig undlader at forrette nødtørft hjemmefra, blot for at glæde os andre med deres efterladenskaber på udvalgte steder. Jeg håber dog personligt, at begrebet Skovskider bliver erstattet af noget mindre latrinært, ikke mindst fordi det gøres stort set hvor som helst, og ikke kun i skoven.

Selv i folketinget tales der nu åbent om fækale interesser, hvor eksempelvis Lars Boje Mathiesen fra Ny borgerlige, er tilhænger af disciplinen ”Spontanskidning i buks”. Det er, ifølge ham selv, fuldt ud lige så naturligt som kvinders menstruation. Personligt håber jeg ikke at det nogensinde vinder indpas hos andre end spædbørn og ignorante politikere

Hvis man vil vide mere om den klassiske tarmudtømningsdisciplin, er der masse af spændende læsning på nettet, blandt andet hømhøm.dk, hvor der også er diverse fora, hvor der deles oplevelser og billeder medlemmerne imellem.

Rigtig god fornøjelse